

δι' ὅλους τοὺς ὑπὸ κρίσει· νὰ διανεῖμῃ προσκλητήρια, ἀρχόμενα διὰ τῆς γνωστῆς φράσεως «μετὰ ψυχικοῦ ἀλγους κηδεύομεν κτλ.», νὰ ἐξαγοράσῃ θέσιν διὰ τὸν τάφον εἰς τὸ κοιμητήριον, νὰ διατάξῃ τὴν ἀνῶρυξιν αὐτοῦ, νὰ προσκαλέσῃ πολυπληθεῖς καὶ σοβαρὸν ἱερατεῖον, καὶ περὶ πλείστων καὶ πολλῶν ἄλλων φροντίδων καὶ ἀνυσυχῶν παντοίων ἰδιοτήτων.

Εὐτυχῶς ὁ ἱατρὸς κατάρθρωσε ν' ἀποσοδήσῃ τὸν νευρικὸν πυρετὸν τῆς Εἰρήνης Βορίσθους, ἐν τούτοις ὅμως εὗρισκεν αὐτὴν τοσοῦτον ἔτι ἐξησθημένην, ὥστε κατὰ παράκλησιν τοῦ Βελτίστσεφ, ἀπολύτως ἀπηγόρευεν αὐτῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κηδεῖαν καὶ ὦρισεν αὐτῇ τουλάχιστον τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας νὰ μείνῃ κλινήρης. Καταβεβλημένος ὁ Βελτίστσεφ, διήρχετο τὰς νύκτας παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τῆς μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, διότι αὐτὴ ὑπὸ τὴν ἐπίρροιν τοῦ νυκτερινοῦ τρόμου διατελοῦσα, δὲν ἄφινεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνός της. Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς δυσνησχεῖται καὶ κατηγορεῖται αὐτὴν ἐνδομύχως, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ὤφειλε νὰ ἐκπληροῖ τὴν θέλησίν της, φοβούμενος πάντοτε μὴ αὐτὴ—τίς οἶδεν—ἀκουσίως προδώσῃ ὅλην τὴν ὑπόθεσιν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Νεῦα (Νιέφσκι προσπέκτ) παρὰ τὸν ναὸν Ζνάμενσκοῦ ἐξετάθη μακρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ νεκρικὴ πομπή, ἐπὶ ὁδοῦ κεκαλυμμένης ὑπὸ χλοερῶν φύλλων ἐλάτης, διευθυνομένη εἰς τὴν Μοῦνην Ἀλεξάνδρου τοῦ Νιέφσκη.

Ἐφιπποὶ χωροφύλακες ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς πομπῆς, σειρὰ λαμπαδηφόρων, κήρυκες φέροντες τὰ οἰκίσματα τοῦ μακαρίτου, ἄλλοι φέροντες τὰ παράσημά του, δύο χοροὶ ψαλτῶν, ἀναγνώσται, φοροῦντες τὰ στιχάρια των, καλλίφωνοι καὶ εὐτραφεῖς διάκονοι, πρωτοερεῖς μετὰ τῶν ἐπικαλυμματοῦν των, δύο ἀρχιμανδρίται φέροντες μίτρας, καὶ εἰς ἀρχιερεὺς μετὰ τῆς ράβδου, πάντες νέαν φέροντες πένθιμον στολήν, προηγούμενοι τῆς πομπῶδους νεκροφόρου, ἔνθα, ὑπὸ τὸ ὕψηλόν αὐτῆς τροῦλον, κοσμούμενον ὑπὸ πτερῶν στρουθοκαμήλου καὶ ἀργυρῶν θυσάνων, ἔκειτο τὸ φέρετρον, ἐστολισμένον διὰ στεφάνων ἐκ πολυτίμων ἀνθῶν καὶ μεγαλοπρεπῶς κεκαλυμμένον ὑπὸ τιμαλοῦς χρυσοῦ φάντου πέπλου, οὕτινος αἱ ἄκραι κατήρχοντο σχεδὸν μέχρι ἐδάφους εἰς μεγαλοπρεπεῖς πτυχάς. Ὅπισθεν τοῦ φερέτρου ἔβαινε πλῆθος φίλων καὶ γνωρίμων· ἐνταῦθα ἡδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ πλῆθος γνωστῶν καὶ διακεκριμένων προσώπων· σύσσωμον τὸ χρηματιστήριον, ἅπαντες οἱ ἐξέχοντες ἐν τῷ πλούτῳ, ὅλον τὸ ἄνθος τοῦ κόσμου τῶν βιομηχάνων, ἐμπόρων, πρῶτην ἐργολάβων, μετόχων, διοικητικῶν ὑπαλλήλων, καὶ γραφειοκρατῶν, συνήλθεν ἐνταῦθα, ἵν' ἀποδώσῃ τὴν ὑστάτην ὀφειλὴν εἰς τὸν μακαρίτην.

Ἀλλὰ πρὸ τοῦ πλήθους τούτου, καὶ σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ φέρετρον, εἶπετο ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς Βελτίστσεφ. Καθ'

ὅλον τὸ διάστημα ἔμενεν ἀσκεπής, τῶν συγκεντρωμένων καὶ εὐπρεπῶς πένθιμον ἔκφρασιν εἰς τὸ ὥχρον καὶ μεμαρμένον πρόσωπόν του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τινὲς ἐκ τῶν πολλῶν στενῶν γνωρίμων τοῦ μακαρίτου ἀπεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν ἐρωτῶντες: πῶς καὶ διατί ἀπέθανεν ὁ ἀξιόσεβαστος Μάξιμος Γρηγόριεβιτς;

— Αἰφνιδίως... ἀπὸ ἀποπληξίας τῶν νεύρων, ἀπεκρίνετο ὁ Βελτίστσεφ μετ' ἐκφράσεως βαθείας συγγενικῆς θλίψεως.

— Βεβαίως, συνεπεῖξ δυσχερεσκέας τινός; μετ' ἐπιφυλάξεως ἐξηκολούθουν διαπυθνόμενοι οἱ φίλοι.

— Ὁχι, τὸναντίον... Αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐπήγεινον πάρα πολὺ καλὰ... Ἐγώ, μίαν ὥραν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀφῆκα αὐτὸν σχεδὸν ζωντὸν καὶ εὐθυμὸν· μόνον δι' ὀλίγην ζάλην παρεπονείτο καὶ πόνον εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ στομάχου.

— Φαντάζομαι τὸ συμβᾶν τοῦτο πύσον θὰ κατέπληξε τὴν σύζυγόν του! ἔλεγον μετ' ἐπισημότητος συμπάσχοντες οἱ φίλοι: καὶ εἰς τὴν κηδεῖαν βέβαια δὲν θὰ εἰμπόρεσε νὰ παραστῇ!

— Τί λόγος! πῶς εἶνε δυνατόν, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ εὐρίσκεται εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου! ὁ ἱατρὸς μάλιστα φοβεῖται περὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεών της, θλιβερῶς ἐκοινοποίησεν ὁ Βελτίστσεφ.

Οἱ φίλοι, συμπαθῶς ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν των, οἶνοι πράγματι συνέπασχον, καὶ ἀπεμακρύνοντο, ἵνα δώσωσι θέσιν εἰς ἄλλα νέα πρόσωπα, ἅτινα ἀπετείνοντο διὰ τῶν αὐτῶν συνήθων ἐρωτήσεων.

Ὅτε ἐπρόκειτο ἤδη νὰ τεθῇ τὸ φέρετρον ἐν τῷ τάφῳ, ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ, θαρραλέως, ἥρεμος καὶ πρῶτος ἔλαβε τὸ ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς ἔγμα τοῦ φερέτρου καὶ μετ' ἔκφρασιν μεγάλου καὶ εἰλικρινοῦς ἀλγους ἰδιοχείρως μετέφερε τὸν ἐξάδελφόν του εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν.

— Ὁ δυστυχής, πόσον τὸν ἠγάπα!.. καὶ παρατηρήσατε πόσον δεινῶς ὑποφέρει! δεικνύοντες τὸν Βελτίστσεφ παρετήρουν πρὸς ἀλλήλους τινὲς τῶν φίλων τοῦ μακαρίτου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

GABRIEL DANTRAGUES

ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ.

Διήγημα

»Διὰ τίνος ἀλλοκότου ἰδιοτροπίας ἡ φύσις ἀπέκρυπεν, ὑπὸ κάλυμμα δυσειδέστατον, γυναικεῖαν εὐαισθησίαν καὶ παρθενικὴν ἀγνότητα;... Ἐγὼ αὐτὸς ἐγέλασα ἐνίοτε διὰ τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἀλλὰ τὸ συχνότερον ἔκλαυσα.

»Πρὸ δεκαπενθημερίας δὲν εἶχον λάβῃ τελείως τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἰδοὺ τί συνέβη:

»Ἀπὸ ἐπταετίας ἔζη, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θεοῦ μου, ὀρφανή τις, τὴν ὁποίαν εἶχον παραλάβῃ ἐξ οἴκου καὶ ἡ ὁποία ἐξετέλει χρέη καὶ θαλαμηπόλου καὶ μαγειροῦ εἰς τὴν θεῖαν μου. Τὴν ἐβλεπον καθ' ἕκαστον ἔτος, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπήγαγα περιοδικῶς εἰς Μολσαίμ. Τώρα ἐμεγάλωσε πολὺ· ἐπειδὴ δὲ ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ μετὰ πολλὴν εὐγένειαν, καὶ οὐδέποτε εἶδον εἰς αὐτὴν νὰ τῇ ἐμποιῶ ἀποστροφὴν ἢ ἐπιθυμίαν πρὸς γέλωτα, ὅσας μ' ἔβλεπε, καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάντων ἦτο πτωχὴ καὶ ὀλίγον εὐμορφος, ἔτρεφον τὴν γλυκεῖαν σκέψιν, τὴν τρελὴν ἐλπίδα νὰ τὴν καταστήσω σύντροφον τοῦ βίου μου, νόμιμον καὶ προσφιλεῖ σύζυγόν μου. Ἐπειδὴ δὲ ἤμην πολὺ δειλὸς διὰ νὰ τῇ εἶπω ὅτι θὰ μὲ καθίστα εὐτυχέστατον, δεχομένη τὴν περιουσίαν μου καὶ τὸ ὄνομά μου, εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιφορτίσω τὴν θεῖαν μου μετ' αὐτὸ τὸ λεπτόν διάδημα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ ὑπερμαχήσῃ δι' ἐμέ.

»Κατὰ τὸ τελευταῖον λοιπὸν ταξιδίόν μου εἶχα λάβῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὡς ἐκ τούτου παρεδιδόμην εἰς θελητικώτατα ὀνειρα.

»Φεῦ! ἀγαπητέ μου Ἐρνέστε, ἡ εὐτυχία δὲν ἐπλάσθη διὰ τὸν ἀτυχῆ φίλον σου Βασίλειον! Κεραυνὸς μὲ ἀνέμενε.

»— Ἦλθες 'ς ἐώραία ἐπιτυχί, Γκρελουσέ, μοι εἶπεν ἡ θεῖα μου κατὰ τὴν ἀφίξίν μου· αὐριοῦ ἡ Λουίζα ὑπανδρεύεται.

»— Ἀ! εἶπον κρατηθεῖς ἀπὸ τίνος τραπέζης διὰ νὰ μὴ πέσω.

»— Ναί, ὑπανδρεύεται τὸν γελαδοπώλην Σίμωνα, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπὸ οἰκονομίας χίλια τάλληρα. Δὲν ἐπέτυχεν, ἀγ;...

»Ἀπὸ τὸν ἀπελπισμὸν μου ἐβιάσθην ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸ Μολσαίμ καὶ κατηυθύνθην εἰς Παρισίους.

»— Ἀλλὴν φορὰν τοιαύτην εὐκαιρίαν δὲν θὰ εὕρω, ἐσυλλογιζόμην, καὶ δὲν θὰ ἔχω κατὰ τὸν βίον μου οὔτε γυναῖκα οὔτε παιδιὰ!... Εἶμαι κατηραμένος χωρὶς ἄλλο...

»Ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα εἰς ἣν εὐρισκόμην ἐσταμάτησε τρεῖς εἰς τὸ Σατώ-Θιερύ, διότι ἔπρεπε ν' ἀλλάξωμην τὴν πλημνην ἐνὸς τροχοῦ. Ἐν ᾧ ἐκαθήμην παρὰ τινὰ τράπεζαν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀνέμενον μελαγχολικῶς τὴν ἀναχώρησιν, παρετήρησα τινὰ κάλλιστα ἐνδεδυμένον, μετὰ φυσιογνωμίαν λεπτὴν καὶ εὐμενῇ, παρατηροῦντά με μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Τοῦτο μοι ἀπῆρσεν, ἂν καὶ τὰ βλέμματά του ἦσαν γλυκύτατα, καὶ ἐφάνετο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ διακριτικὸς εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐξωτερικοῦ μου.

»Ἀἴφνης μ' ἐπλησίασε, μ' ἐχαίρετίσεν εὐγενῶς καὶ μοι εἶπε:

— Συμβόλαιον δι' ἓνα ἐκ τῶν κυριωτέρων θεάτρων τῶν Παρισίων, μετὰ μισθὸν τακτικὸν 6,000 φράγκων, ἐκτός τῆς ἀδείας ἐνὸς μηνός. Ἰδοὺ, κύριε, τί λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ δύναμαι νὰ σᾶς

προσφέρω. Ἐὰν ἔχετε ἄλλο συμβόλαιον, πληρῶν τὴν ποινικὴν ρήτραν καὶ ἐντὸς μίᾶς ὥρας υπογράφωμεν τὸ συμβόλαιον.

— Εἰσθε ἀχρεῖοι! . . . ἀνέκραξα ὀργίλος ἀνεγερθεῖς.

— Πῶς! . . . εἶπεν ὑποχωρήσας κατὰ ἐν βῆμα καὶ μετ' ἀνυποκρίτου ἐκπλήξεως. Δὲν ἀποτελεῖτε λοιπὸν μέρος τοῦ κωμικοῦ θιάσου, ὅστις χθὲς ἦλθεν εἰς Σατώ-Θιερού, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ δύο τρίτα τοῦλάχιστον διαμένουν εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον;

— Παντάσας, κύριε, παντάσας!

— ὦ! συγχωρήσατέ με, κύριε, συγχωρήσατέ με! Κατὰ λάθος συνέβησαν τὰ προηγούμενα.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως, ἀλλὰ τὸν ἤκουσα ἔξω λέγοντα εἰς τινα.

— Ἡπατήθην . . . ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, κριμα! . . .

«Ἐλαβον τὴν ἀπόφασίν μου. Θὰ ἦμην πολὺ ἀνανδρὸς πράγματι, ἂν ἐξηκολούθουν νὰ ζῶ, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δύσμορφος καὶ γελοῖος, ὡς εἰμαι! . . .

«Εὐρίσκομαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Βεφούρ, ἐνθα θὰ προσποιηθῶ ὅτι θὰ δειπνήσω· κατόπιν θὰ ὑπάγω νὰ χωνεύσω καὶ νὰ κοιμηθῶ διὰ παντός εἰς τὴν ἀπαλὴν κλίνην τοῦ Σηκουάνα, τὴν μόνην ἐρωμένην, ἥτις θὰ μὲ δεχθῇ.

«Πολὺ ὀλίγην φροντίδα ἐλάμβανον διὰ τὰ κτήματα καὶ διὰ τοῦτο οἱ κληρονόμοι μου θὰ δυσαρεσθηοῦν. Καθιστῶ τὸν ἐν Μολσαίμ θεῖόν μου γενικὸν κληρονόμον μου. Εἶναι καθήκόν μου· ἀλλὰ κληροδοτῶ 20,000 φράγκα εἰς τὴν Λουίζαν, καὶ εἰς σέ, πρὸς ἀνάμνησιν, τὴν βιβλιοθήκην μου καὶ τὸν ἀδαμάντινον δακτύλιόν μου.

«Χαῖρε, φίλτατέ μοι Ἐρénéστε, ἐνθυμοῦ ἐνίοτε οὐχὶ τὴν μορφήν, ἀλλὰ τὴν φιλίαν τοῦ δυστυχχοῦς

«Βασιλείου Γκρελουσέ.»

Ὁ Γκρελουσέ ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καὶ ἔκρουσε.

— Λάβε αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, εἶπε πρὸς τὸν Χρῆστον, ρίψε τὴν εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον καὶ φέρε μοι νὰ φάγω.

Ὁ Γκρελουσέ διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ὀδόντων μόνον ἤψατο τῶν παντοίων ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων, ἅτινα τῷ παρετέθησαν, ἀλλ' εἶπεν ὀλόκληρον φιάλην ἀρίστου οἶνου.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον παρὰ τέταρτον ἐζήτησε τὸν λογαριασμὸν καὶ ἐπλήρωσε.

Κατόπιν ἔδωκε πέντε εἰκοσάφραγκα εἰς τὸν περιποιηθέντα αὐτὸν ὑπρέτην, εἰπὼν αὐτῷ διὰ φωνῆς, ἥς προσεπάθει νὰ συγκαταστήσῃ τὴν συγκίνησιν,

— Σοὶ τὰ χαρίζω, διότι σὲ ἀποχαίρετίζω. Δὲν θὰ μ' ἐξαναῖδητε πλέον.

— Φεύγετε; ἠρώτησεν ὁ Χρῆστος κρατῶν τὸ ἐπάνωφόριον τοῦ Γκρελουσέ.

— Ναί, εἰς νέον κόσμον.

— ὦ! κύριε, λέγουν ὅτι δὲν μαγερεύουν καλὰ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν Καλιφορνίαν.

— Μοῦ φαίνεται, φίλτατε Χρῆστο, ὅτι δὲν τρώγουν σχεδὸν εἰς τὸ μέρος ὅπου

πηγαίνω, καὶ τὸ ὅποσον μοὶ εἶναι ἀκόμη ἄγνωστον.

— Εἶναι δυνατόν; ἀπεκρίθη ὁ Χρῆστος πεπεισμένος ἄλλως τε, ὅτι ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ἀπόκρισις ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς κενωθείσης φιάλης.

— Ἔτσι εἶναι, παιδί μου, προσέθηκεν ὁ Βασίλειος θλιβερῶς μειδιῶν.

Ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ Χρήστου, τὸν ὅποσον πολὺ ἐθορύβησεν ἡ οἰκειότης αὐτῇ παρ' ἀνδρὸς πλουσίου καὶ γενναιοδῶρου, καὶ κατήλθεν, ἀφ' οὗ ἀνήγειρε τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ περιλαίμιον.

Β'

Εἴπομεν πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ νύξ ἦτο ὠραία καὶ ἡ θερμοκρασία χλιαρά.

Ὁ Γκρελουσέ διήλθε σοβαρῶς τὸν κήπον τοῦ Παλαί-Ρουγιάλ, καὶ κατηνύθη πρὸς τὰ κρηπιδώματα, ἅτινα διέτρεξε μέχρ' οὗ διέβη τὸ διάφραγμα τοῦ Πασύ.

Ὁ οὐρανὸς αἴφνης κατέστη συννεφώδης, τὰ δὲ νέφη συχνάκις διέκοπτον τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης.

Εἰς τινα βημάτων ἀπόστασιν τοῦ διαφράγματος, ὁ Βασίλειος ἔστη, ἐξέβαλε κάτωθεν τοῦ ἐπάνωφορίου τοῦ δίκανον πιστόλιον καὶ ἐζήτησε μετὰ προσοχῆς τὴν κατάστασιν τῶν ἐκπυρώτρων τοῦ ὅπλου.

Ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης, διότι ἀνέλαβε τὸ βαδισμὰ του στερεῶς καὶ τακτικῶς, δίκην ἀνδρὸς εἰδότος ποῦ μεταβαίνει καὶ διαλογιζομένου.

— Θὰ φθάσω ἐγκαίρως.

Ὁ Γκρελουσέ ἐπιθυμῶν ὅπως μὴ παρίσταται τις κατὰ τὸν θάνατον του, ἐπεζήτησε ἔρημον μέρος, θέλων νὰ φονευθῇ εἰς θέσιν, καθ' ἣν ταῦτοχρόνως μὲ τὴν ἐκπυρσοκρότησιν νὰ πέσῃ ἐντὸς βαθέος μέρους τοῦ ποταμοῦ. Τὸ διπλοῦν τοῦτο μέσον τῆς αὐτοχειρίας ἤθελε τὸν προφυλάξῃ τῆς σωτηρίας, ἣν πιθανὸν νὰ τῷ παρεῖχον ἀκουσίως αὐτοῦ.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς μέρος ἐνθα ἡ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἦτο πλήρης πλοίων ἐκ τῶν μεταφερόντων ἄνθρακας καὶ ἀκινήτων πασσάλων, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε λυγμούς. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν ὄχθη, ὁ δὲ ἦχος κατέστη διακριτικώτερος.

Ἡ ἐκ φύσεως γενναία καρδιά τοῦ Γκρελουσέ δὲν ἠδύνατο νὰ φοβηθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐκ περιεργίας λοιπὸν μόνον καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ διαφωτισθῇ περὶ παντὸς μυστηριώδους πράγματος, δύο πράγματα οὐδέποτε ἐγκαταλείποντα τὸν ἄνθρωπον ἐν ὅσῳ ἀναπνέει, ὁ Βασίλειος κατηνύθη πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχοντο οἱ λυγμοὶ καὶ ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ ἴδῃ τὸ ἐκπέμπον τούτους πρόσωπον. Πράγματι δὲ παρετήρησε, καθημένην εἰς τὸ ἄκρον πασσάλου καὶ τοὺς πόδας ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἔχουσας, ἀρκετὰ ἀόριστον μορφήν, ἣν παρατηρήσας ἐπ' ὀλίγον ἐπισταμένως, εἶδεν ὅτι ἦτο γυνή.

Ἐκράτει μεταξὺ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς, ἥς τὰ μαλλία ἦσαν λευμμένα καὶ ἐξέπεμπε φωνάς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁ-

ποιῶν ὁ Γκρελουσέ, εἰκοσάδα μόνον βηματῶν ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς, διέκρινε τὰς ἐξῆς:

— Θεέ μου! Θεέ μου... τί θὰ γείνω; Δὲν ἔχω πλέον θάρρος... ὦ! νὰ πνιγῶ εἰς αὐτὸ τὸ μαῦρο νερό!... Πῶς θὰ ὑποφέρω!... Καὶ ἐνόμιζα πῶς εἶχα θάρρος... τώρα ὁ θάνατος μὲ φοβίζει... ναί, φοβοῦμαι... αἱ τρίχες μου σηκώνονται ἀπὸ τὸν φόβον μου!... Δὲν εἰμπορῶ μ' ὅλα ταῦτα νὰ γυρίσω... τί νὰ κάμω;... ὦ! Θεέ μου, τί νὰ κάμω;...

Ἀφ' ἧς ἡγέρθη διὰ σπασμωδικῆς κινήσεως.

Ὁ Βασίλειος, ὑποθέσας ὅτι ὁ ἀπελπισμὸς ὑπερίσχυσε καὶ ὅτι ἡ δυστυχὴς ἠθέλεε πραγματοποιήσῃ τὸ ἀπαίσιον σχέδιόν της, ὤρμησε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῶν ὤμων.

Ἐκείνη ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου καὶ ἐλιποθύμησε.

Διὰ τὸ ἐπενωχωρημένον ὁ Γκρελουσέ, τὴν ἔφερε παρὰ τὴν ὄχθην καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ.

Τὰ νέφη εἶχον παρέλθῃ καὶ ἡ σελήνη ἔλαμπεν μεγαλοπρεπῶς.

Ὁ Βασίλειος ἐξέσπεν ἐξ ἀκοῆς ὅτι ἐξεκόμβωνον τὰ ἐνδύματα τῶν λιποθύμων γυναικῶν, τοῦθ' ὅπερ ἔσπευσε νὰ πράξῃ, ὅπως φρικῶν ἐκ τοῦ θράσους του. Ἡ γυνὴ ἦτο νέα καὶ ὠραία. Κατόπιν ὁ Γκρελουσέ, διὰ τινος μανδηλίου ὅπερ ἔθρεξεν εἰς τὸν Σηκουάνα, ἔτριψε τὸ μέτωπον, τοὺς κροτάφους, τὰ χεῖλη καὶ τὸν λαιμὸν τῆς γυναικός. Πλείοτερον δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ συνῆλθεν, ἀλλὰ κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως. Τὰ μέλη ἐσκληρύνθησαν, διὰ νὰ μὴ θραυσθῇ δὲ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὄχθης, ὁ Βασίλειος ἠναγκάσθη νὰ τὴν λάβῃ εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ νὰ τὴν στηρίξῃ ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ὁ δυστυχὴς ἦτο καθίδρωσ' ἔτρεμεν, οὐχὶ ἐκ καμάτου, ἀλλ' ἐξ οἴκτου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ βαθείας φυσικῆς συγκινήσεως, ἣν οὐδέποτε εἶχε δοκιμάσῃ.

Τὰ ρακόνετα ἐνδύματα, ἅτινα ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφόρει δὲν ἀντέσχον ἐπὶ πλέον εἰς τὰς βιαίας κινήσεις τῆς νευρικῆς ταραχῆς τῆς καὶ ἐσχίσθησαν, εἰς τοὺς τεθαμβωμένους δὲ ὀφθαλμοὺς τοῦ Βασιλείου παρυσιάσθη πάλλευκος λαιμός, ὃν, μετὰ τινος στιγμῆς ἀθωοτάτου θαυμασμοῦ, ἐκάλυψε διὰ τοῦ ὕγρου μανδηλίου του.

Ἡ ὕγρα ἐπαφὴ τούτου καθυσχύασε τὸ βίαιον τῶν νεύρων καὶ ὁ Βασίλειος μετὰ χαρᾶς εἶδε συνερχομένην τὴν νέαν, πρὸς ἣν ἐπεδαψίλευσε πατρικὴν μέριμναν καὶ θεωροῦσαν αὐτὴν μετ' ἀορίστου ἐκπλήξεως.

— Εἰσθε καλλίτερα; τὴν ἠρώτησε.

— Ποῦ εὐρίσκεισθε λοιπόν; εἶπεν ἐκείνη... Ἄ! ὁ ποταμός... ἄ! ναί... ὦ! Θεέ μου, ἔπεσα εἰς αὐτόν;...

— Ὁχι, διότι σὰς ἐκράτησα.

Ἐκείνη ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Εἰσθε λοιπὸν πολὺ δυστυχὴς; ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Γκρελουσέ.

Ἡ νεαρά γυνὴ ἔκλαιεν ἔτι μάλλον.
Ὁ Βασίλειος ἐσιώπησε καὶ περιέμενε
νὰ ἡσυχάσῃ ἡ λύπη της.

— Θέλετε νὰ σὰς ὑπάγω εἰς τὴν κα-
τοικίαν σας; τὴν ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

— Δὲν ἔχω πλέον.

— Πῶς;

— Σήμερον τὸ πρῶτ' μ' ἐδίωξαν ἀπὸ τὸ
δωμάτιον, τοῦ ὁποίου δὲν εἴμποροῦσα νὰ
πληρώσω τὸ ἐνοίκιον.

— Δὲν ἔχετε κένεναν ἄλλο πόρον;

— Τίποτε δὲν ἔχω.

— Οὐτε οἰκογένειαν;

— Ὁ πατὴρ μου ἀπέθανεν ἀπὸ λύπην,
πρὸ δύο μηνῶν.

— Διηγηθῆτέ μοι τὰ βάσανά σας ἵσως
εἴμπορέσω νὰ σὰς βοηθήσω.

— Εἰσθε λοιπὸν καλός, σεῖς;

— Δὲν εἶμαι κακός, εἶπε ἀφελῶς ὁ
Βασίλειος.

— Τότε ὀλίγοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν ὡς
σεῖς.

— Σηκωθῆτε... εἴμπορεῖτε νὰ περιπα-
τήσητε;

— ὦ!... ναί... ἀλλὰ... Θεέ μου! πῶς
εἶμαι!... εἶπε παρατηροῦσα τεταραγμένη
τὰ ἐνδύματά της.

— Κατὰ τὴν λιποθυμίαν σας ἔγιναν
ἔτσι... Κρατήσατε αὐτὸ τὸ μανδύλι.

Ἡ νεαρά γυνὴ διηυθέτησεν ἑαυτὴν ὡς
ἡδυνήθη καλλίτερον.

— Δόσατέ μοι τὸν βραχίονά σας, ἂν
θέλετε, καὶ εἰπέτε μοι τὴν κατάστασίν
σας... Παρηγορεῖται κανείς ὅταν τὰ λέγῃ
εἰς τίμιον ἄνθρωπον.

— ὦ! ὄχι... ἡ δυστυχία μου σὰς
συνεκίνησε καὶ σὰς ἐνέπνευσε τὸ ἐνδιαφέ-
ρον, ἀλλ' ὅταν μάθητε τὸ σφάλμα μου θὰ
μὲ ἀποστραφῆτε.

— Θὰ ὑπάρχῃ κανείς ἄλλος περισσό-
τερον ἔνοχος ἀπὸ σας.

— Μάλιστα, κύριε, εἶναι ἀληθές. Ἐ-
κεῖνος, ὅστις μ' ἐξηπάτησε καὶ μ' ἐγκα-
τέλειψε... Βλέπετε, κύριε, ἐξηκολούθησε
χωρὶς ν' ἀναμείνῃ νέας ἐρωτήσεις τοῦ σω-
τῆρός της, φρικῶς ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι
πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤμην τιμία, ἐν ᾧ τώρα...

— Μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ τὸ θάρρος
διορθώνονται πολλὰ πράγματα, εἶπεν ἀ-
ποφθεγματικῶς ὁ Γκρελουσέ.

— Ὅχι, κύριε... Τίποτε δὲν εἴμπορῶ
νὰ διορθώσω. Χθὲς ὑπῆγα νὰ ζητήσω εἴ-
κοσι λεπτὰ ἀπὸ τὴν θείαν μου, ἀλλ' αὐτὴ
μ' ἐξεδίωξε λέγουσα: — Φύγε γρήγορα,
δυστυχισμένη. Σὺ ἐσκότοσε τὸν πατέρα
σου!...

— Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις σὰς... ἠγάπησε;

— Μὲ ἠγάπησε; ποτέ!

— Καὶ σεῖς τὸν ἠγαπάτε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τὸν ἀγαπάτε ἀκόμη;

— Ἐγώ!.. ὦ! ὅταν συλλογίζωμαι αὐ-
τὸν τὸν ἄνθρωπον, ἡ καρδιά μου κατα-
λαμβάνεται ἀπὸ ἀποστροφὴν καὶ μῖσος.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Γκρελουσέ, μὴ δυνήθεις
ν' ἀποκρύψῃ ἐνδόμυχόν τινα χαράν.

— Ν' ἀγαπῶ αὐτὸν ἀκόμη, ἐξηκολού-
θησεν ἐκείνη, ἐν ᾧ... Ἀκούσατέ με, κύ-
ριε, καὶ θὰ ἴδῃτε, θὰ κρίνῃτε σεῖς ὁ ἴδιος.

Διήρχετο δις ἢ τρίς καθ' ἐκάστην ἀπὸ τὸ
κατάστημα τοῦ πατρός μου. Συχνάκις εὐ-
ρισκόμεναι εἰς τὸ παράθυρον ἠγόραζε πολ-
λάκις ὑποδήματα, διότι ὁ πατὴρ μου ἦτο
ὑποδηματοποιός. Μὲ παρετῆρει καὶ ὁσάκις
ἤμην μόνη, μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἤμην ὠραία,
καὶ ὅτι μὲ ἠγάπα. Ἐγὼ τὸν ἐπίστευσα.
Ἀφ' οὗ ἐπάλαισα ἐπὶ πολὺν καιρὸν μὲ
τὴν συνειδήσιν μου, συγκατένευσα νὰ ὑ-
πάγω εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον μοὶ ὤρισε,
καὶ εἰς ὃ θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖνος. Μοὶ ἔγρα-
ψεν ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆγαίνα εἰς αὐτὴν τὴν
συνέντευξιν, θὰ ἔφευγεν ἐκ Παρισίων διὰ
παντός καὶ θὰ ὑπῆγαίνα εἰς τὴν Ἀφρι-
κὴν νὰ φρονεῖθῃ εἰς τὸν πόλεμον.

— Ἦτο πλούσιος αὐτός ὁ ἄνθρωπος;
ἠρώτησεν ὁ Γκρελουσέ.

— Δὲν εἴξεύρω, κύριε. Ἐξωδίαζε πολλὰ
χρήματα, ἀλλ' εἶχε χρέη καὶ οἱ δανεισταὶ
τοῦ τὸν ἐβάσανιζαν καθ' ἐκάστην.

— Σὰς ὑπεσχέθῃ νὰ σὰς νυμφευθῇ;

— Ὅχι, κύριε, τὸ ὁμολογῶ. Ὅταν ὑ-
πέκυψα, αὐτὸς ὁ ἴδιος μ' ἐφόβισε περὶ
τῶν συνεπειῶν τοῦ σφάλματός μου καὶ μ'
ἔκαμε ν' ἀποφασίσω νὰ ἐγκαταλείψω τὴν
οἰκίαν τοῦ πατρός μου διὰ νὰ ὑπάγω νὰ
ζήσω μαζί του. Δὲν ἦτο καὶ πολὺ δύσκο-
λον αὐτό, διότι ἤμην ἔγκυος. Ἐγραψα
πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ τοῦ ὁμολόγησα
τὰ πάντα. Ἀπέθανε, κύριε, καὶ δύο ὧ-
ρας προτοῦ ἀποθάνῃ ἠρνήθη νὰ μὲ ἴδῃ.

Ἡ νεαρά γυνὴ ὠλόλυξε.

— Θάρρος, τέκνον μου! ἐξακολουθή-
σατε, τῇ εἶπε σιγὰ ὁ Βασίλειος.

— Ὁ Ἑρρίκος, τοιοῦτοτρόπως ὠνομά-
ζετο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, μὲ ὠδήγει μὲ
τοὺς φίλους του εἰς μεταλοπρεπῆ ξενοδο-
χεῖα, εἰς ὠραῖα καφενεῖα καὶ εἰς τὰ καλ-
λίτερα θέατρα. Μοὶ ἠγόρασε δύο μετὰ-
ξινα φορέματα, ἔν σάλλι, πῖλον καὶ ὑπο-
δήματα. Ἡμεθα πάντοτε περικυκλωμένοι
ἀπὸ νέους οἱ ὅποιοι παρώτρυνον τὸν Ἑρ-
ρίκον εἰς δαπάνας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν συμ-
μετεῖχον αὐτοὶ διόλου. Ἦτο βίος πуре-
τώδης καὶ αἰκίνητος· δὲν εἶχομεν καιρὸν
οὔτε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν κατοικίαν
μας· αἱ διασκεδάσεις διεδέχοντο ἀλλή-
λας, ἀλλὰ πράγματι οὐδεμίαν εὐχαρίστη-
σιν ἡσθανόμεθα. Οὐδέποτε ἐπίστευα ὅτι
θὰ εἴμποροῦσαν νὰ πίνουν, νὰ τρώγουν,
νὰ χορεύουν καὶ νὰ γελοῦν τόσοι πολὺ.
Ὅταν ἔκαμνα κῆμμίαν παρατήρησιν εἰς
τὸν Ἑρρίκον δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν μας ἐθύ-
μωνε ἡ μὲ εἰρωνεύετο καὶ μοὶ ἔλεγε τοι-
αύτας δικαιολογίας, ὥστε θὰ ἐτρέλανον
ἀπλουστέραν ἐμοῦ. Τότε τὸν ἄφιναν νὰ
ζῶμεν τοιοῦτοτρόπως, διότι τὸν ἠγάπων.
Ἡ ἐγκυμοσύνη μου ἐπροχώρει· ὁ Ἑρρί-
κος δὲν ἐφάνετο πλέον καὶ πολὺ περι-
ποιητικὸς πρὸς ἐμέ, ὅταν δὲ ἐμένομεν μό-
νοι ἦτο ψυχρὸς καὶ σιωπηλός. Πλησίον
μου ἐβαρύνετο, ἐγὼ δὲ μὴ εἰξεύρουσα μὲ
τί μέσον νὰ τὸν διασκεδάσω, τοῦ ἔλεγον,
ὅταν κῆμμία ἀδιαθεσία μ' ἠμποδίζε νὰ
ἐξέλθω, νὰ ὑπάγῃ μόνος εἰς τοὺς φίλους
του. Τότε ἀπεμακρύνετο περιχαρὴς καὶ
ὡς ἐὰν ἀπηλλάσσετο ἀπὸ μέγιστον βά-
ρος. Ἐμενον ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας μόνη
εἰς τὸ δωμάτιόν μου τοῦ ξενοδοχείου ὅπου

ἔκλαιον, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου ἡλιπίζον καλλί-
τερον μέλλον.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας Ἑλένης Σαμαρινιώτου, Πραξιθέαν Κρητι-
κοῦ, Αἰκατερίνης Φ. Διακρούσην, Τερψιχόρην Ἀγ-
γελοπούλου, καὶ κκ. Θερασόπουλον Παναγοπούλου,
Λεωνίδα Ζωϊτόπουλον, Κωνστ. Γλαυκοπίδην, Γ.
Παπαδόπουλον, Ιατρὸν Ν. Μαρνανίδην, Παναγιώ-
την Ρέλλαν, Γεώργιον Πολύν, Στυλιανὸν Μαντζα-
ράκη, Ἀχιλ. Α. Συμάκη, Γεώργιον Α. Ἀλοπούην,
Ἀστέριον Σγουρόν. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐ-
χαριστοῦμεν.—κ. Ἀνδρ. Α. Σύμφων. Συνδρομὴ σας
ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστά-
λησαν.—κ. Κ. Δ. Ζαλόκωσταν. Φύλλα ἐλλείποντα
ὑμῶν τε καὶ κκ. συνδρομητῶν ἀπεστάλησαν. Φροντί-
σατε, παρακαλοῦμεν, δι' ὅτι σὰς ἐγράψαμεν.—κ. Δ.
Βοζιαννόπουλον. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Β. Ἐξάρ-
χου φρ. χ. 15. Σημειώσις σας ἐδόθη τῇ «Ἀκροπό-
λει». Ἀπεστάλη ἡ συνέχεια τῇ κ. Ν. Μ. Ἐγρά-
ψαμεν τῇ κ. Χριστοδούλῳ.—κ. Δ. Χ. Χριστοδούλου.
Φύλλα «Ἐκλεκτῶν», «Πλωτῆν Πόλιν», «Περιοδείαν
τῆς Γῆς» καὶ «Ἡμερολόγιον Σκόκου ἀπεστείλαμεν.
Ἀντίτιμον αὐτῶν καὶ συνδρομὴν σας, παρακαλεῖσθε,
μετρήσατε τῇ κ. Α. Κ. Παλαιολόγῳ.—κ. Κ. Α.
Ρέγκον. Ἐλήφθησαν φρ. 51. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγρά-
ψαμεν καὶ περιέμενον ταχέαν ἀπάντησιν σας.—κ.
Ἐμ. Βεκιερέλλη. Ἐλήφθησαν φρ. 77: 50. Εὐχα-
ριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.—κ. Α. Γ. Κωνσταντινί-
δην. Ἐλήφθησαν μέχρι ἀριθμοῦ 210. Εὐχαριστοῦμεν.
—κ. Ἀντ. Κ. Τραϊταντώνην, διεδόθησιν σας διωρ-
θώλῃ. Ἐνεγράφη ὁ κ. Γ. Π. πρὸς ὃν ἤρξατο ἡ ἀπο-
στολὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ φρ. 392. Εὐχαριστοῦμεν.—κ.
Π. Δ. Τ. Δυστυχῶς αὐτὸ ὄχι. Ἀναθέσατε εἰς τινα
τὴν παραλαβὴν του.—κ. Ἰω. Μιχαηλίδην. Ἐνεγρά-
φησαν ἀμφοτέρω καὶ ἀπεστάλησαν τὰ ἀπὸ 1ης Ὀ-
κτωβρίου, ἐκδοθέντα φύλλα. Ἐπιστολὴν καὶ ἀποδεί-
ξεις ἐπέμψαμεν ὑμῖν.—κ. Α. Πελεγρίνου. Ἀπόδειξιν
παραλαβῆς 30 φρ. συνδρομὴν 2 ἐτῶν Ἐμ. Μαρινάκη,
καὶ Ἡμεροδείκτην ἐπέμψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐ-
γράψαμεν καὶ ἰδιαιτέρως.—Κυρίαν Μ. Κ. Ἀναγνω-
στοπούλου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Τὴν
ὑπ' ἀριθ. 539 ἀπέδειξιν σας, ζητήσατε, παρακαλοῦ-
μεν, παρὰ τοῦ κ. Ἐμ. Βεκιερέλλη, ἀνταποκριτοῦ
μας.—κ. Α. Σ. Κιάτον. «Ἡμερολόγιον Κυριῶν»
δὲν ἐξεδόθη. Ὁ ἀποστείλωμεν ἅμα ἐκδοθῇ.—κ. Π.
Χριστοδούλου. Παρὰ τοῦ κ. Μιχαλοπούλου ἐλήφθη-
σαν φρ. 48,80. Ἐξ αὐτῶν ἐμετρήθησαν φρ. 8 τῇ κ.
Τσακασιάνῳ. Ἐνεγράφη ὁ κ. Δημ. Κουρούκλης,
πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.
Ἐγράψαμεν.—κ. Σ. Παπαδόπουλον. Σὰς συνιστά-
μεν ὡς καταλληλότερον καὶ εὐσηνότερον δῶρον διὰ
τὴν Α' τοῦ ἔτους τὰ Ποιήματα τοῦ κ. Ἰω. Τσακα-
σιάνου, τιμώμενα, χρυσόδετα φρ. 3,50, ἐλεύθερα τα-
χυδρομικῶν τελῶν.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1890

κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς
τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας,
χάριν, πρωτοτυπίας.

Σελίδες 450, πικνύονται.—Συνεργάται 50.—
Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπικαι-
ροί, κοινωνικώταται, χαριτωμένοι, μαγευτικάί.—
Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται.—Μουσικὴ τοῦ Παύ-
λου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπρο-
σωπεύει ἐν σμικρῇ τῇ σύγχρονον φιλολογικὴν κίνη-
σιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 5.—Χρυσόδετον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν
Χαρτόδ. φρ. 5,50—Χρυσόδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῖν καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον
ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβαζόντα τὸ ἀντίτιμον
Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ
τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».